

Zlaté střívičky

Edita Štaubertová

Moje střívičky jsou jako ze zlata,
když je mám, připadám si hrozně bohatá.
Ty si vezmu jen v onen slavný den,
až si sednem do kočáru ty a já.

Moje bílé šaty celé z hedvábí
ty naráz všechny lidi kolem přivábí.
Budou v onen den zářit tobě jen,
až si sednem do kočáru ty a já.

R: Ach, jsou samé zlato, ach, ty stojí za to,
zlaté střívičky na nohou, ty tolik krásné jsou.
Jak se pěkně třpytí, jak se zlatem svítí,
když ty střívičky pěkně jdou
tou zlatou uličkou.

Na své staré banjo nemám vůbec čas,
je to dávno, co ztratilo svůj zlatý hlas.
V onen slavný den bude nalezen,
až si sednem do kočáru ty a já.

Moje sestra Luce a mladší bratr Ben
budou krásní v těch černých šatech v onen den.
Ale nejvíce zlaté střívičky,
až si sednem do kočáru ty a já.

R:

Potom řeknu: "Sbohem, děti, musím jít,
odcházím tam, kde věčně září slunce svit."
Sen je vyplněn, přišel onen den,
kdy si sednem do kočáru ty a já.

Všichni lidé budou mi hned závidět
zlaté střívičky i zlatých šestnáct let.
Budu bohatá, celá ze zlata,
až si sednem do kočáru ty a já.

R: